

VATAS-POSTI

Vatasten sukuseura ry

Jäsenlehti n:o 7, huhtikuu 2014

Joumu, Suomessa 19 p:nä 1888.

Rätinki

F. Heppenström'iltä.

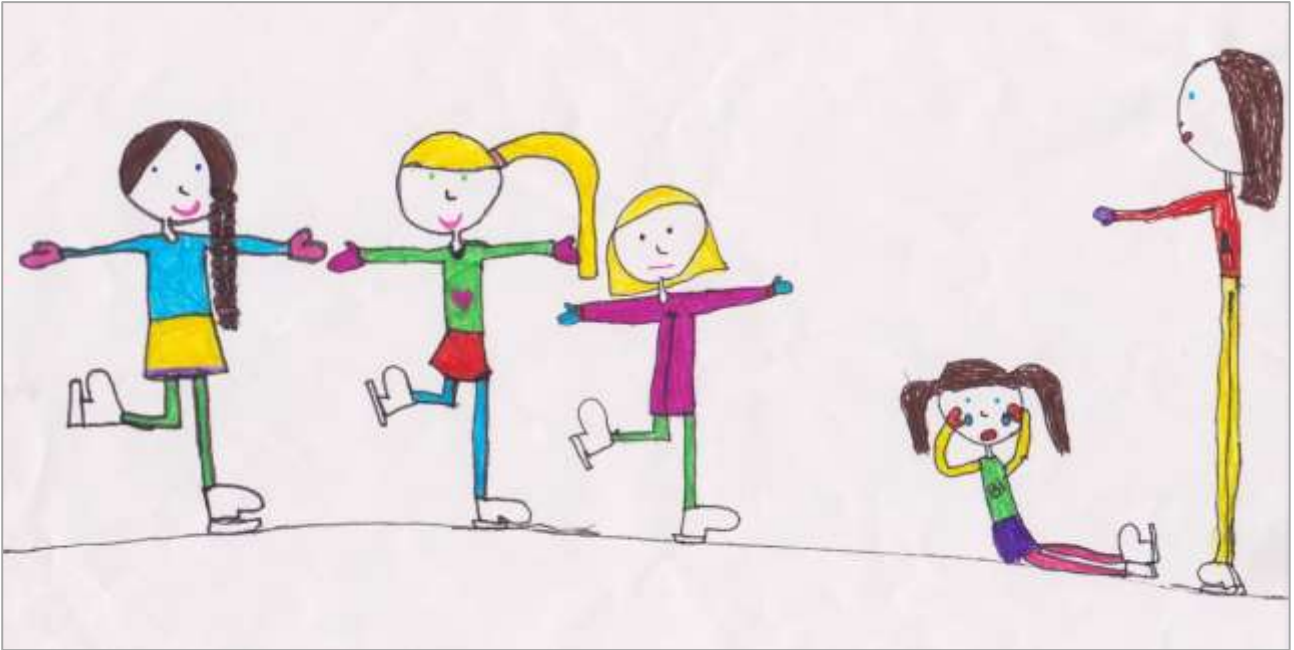
Herra Petter Watanen, Suojus Debet.

Liikkeen kassasta suoraan arvostetun rätinkin ja uupailijaksi pöytä.

Huollenne

Apv 2 lovit a 10kg palasokeria		
	b = 20kg a 4	20 -
1/2 top 20 1/2 kg sokeria	98	20 -
1 ast. Lötinb suolaja		15 -
1 kpl. lampu kiviappi		60
1 säle. ohra-ryypä	50kg	9 50
1 pak. viinipöytä		2 -
3 par. villakarttoja	75	2 25
1 puut. veltinajattaja		6 50
3 kpl. liotaväriä	15	45
5 kg. riisikeriä	48	2 40
4 tu. koruikemaja	155	6 20
2 kpl. mihinmittoja	110	2 20
2 mit. vuorivaatella	170	3 40
10kg riisiryypä	35	3 50
3l. tontinmahoukko	120	4 80
100 kpl 6" käsivauleja	140	1 40
Suutto	100 20	

Ulla Sauran (6 vuotta) Luistelijat-piirros

Uusia jäseniä Vatasten sukuun:

Enni Sofia Luostarinen, syntynyt 29.6.2013. Kuvat lähetti Leena Luostarinen

Tässä "virallisessa" edustuskuvassa miehen suvun perintöpitseistä tehty juhلامekko päällä.

Tässä kuvassa kesällä nukkumassa Maire-mummon tekemässä pitsikoltussa, johon itsekin olen pukeutunut pienenä.

Kannen Rätinki on kopio Pomilon isännän Martti Vatasen jäämistöpapereista.

Pikkukuvat ovat Jukka Hirvosen Joensuu-aiheisesta kuvahaitarista, jossa on 10 pienehköä kuvaa. Kuvat E. Reinikainen. Kuvahaitariin on käsin kirjoitettu: Joensuussa 1954. (Lisää kuvia sivulla 18.)

Lehteä toimittaa Vatasten sukuseuran tiedotusryhmä: Jukka Hirvonen, Aino Kurvinen ja Anja Saura

Puheenjohtajan palsta

Mikä talvi?

Näin varmaan vastaisi se kaveri keneltä kyselin viime syksynä: ”Miten on kesä mennyt”, jos nyt kyselisin talven menoa. Onpa ollut talvi. Marraskuukin kesti näillä korkeuksilla 2,5 kuukautta.

Kirjoitan tätä pari päivää syntymäpäiväni jälkeen ja tuskinpa on ollut lumet koskaan näin vähissä täällä Joensuun korkeudella tähän aikaan. Ei talveen liittyviä myyneet pääse kehumaan varmasti kaupan sujumisella.

On niitä ollut kyllä ennenkin erikoisia talvia kuten historian kirjat kertoo. Sellaista on kertonut myös pari iäkkäämpää henkilöä. Erään miehen syntymävuonna on joku kylvänyt maahan viljaa helmikuussa ja sato oli ollut ihan hyvä.

Viime vuonna sadan vuoden iän saavuttanut naishenkilö kertoi puolestaan hänen olleen mukana, kun oli menty Loitimojärven yli jäätä pitkin juhannuskirkkoon Tuupovaaraan.

Sukujuhlassa tiedetään...

...millainen on ollut kesä ilmojen puolesta siihen mennessä. Monissa puheissa on ollut kuultavissa kysymys: Millainen mahtaa olla tuleva kesä. Ken elää, se näkee.

Lauantaina 2.8. kokoonnutaan kuitenkin suurin joukoin Joensuuhun. Hotelli Kimmeli, sijaitsee linja- ja rautatieaseman vieressä, Pielisjoen rannalla.

Kävin viikolla talossa sopimassa viimeisiä asioita, joita tuli esiin hallituksen kokouksessa. Sukuseuramme sai siellä kiitosta. Keskustelukumppani sanoi, ettei muista kenelläkään olleen näin hyvissä ajoin näin hyvin valmisteltua tapahtumaa. Kiitos siitä kuuluu asioiden kimppuun tehokkaasti käyneelle työryhmälle.

Toisaalla lehdessämme on juhlasta tarkempaa tietoa ilmoittautumisohjeineen.

Toivon meistä kaikkien pääsevän mukaan ja

tuovan mukanaan uusiakin henkilöitä juhlaamme ja sukuseuraamme.

Suuren suuri määrä tietoa

Sukututkijamme ovat saaneet kokoon todella suuren määrän meidän monen sukua esille historian hämärästä.

Sukuamme taitaa tutkia jo määrätietoisesti viisi eri henkilöä jos olen pysynyt laskuissa mukana.

Sukujuhlassa saatte tarkempaa tietoa saaduista tuloksista sukuhaaroittain töitä sukuamme tutkineilta.

Sukukirjan pohjatyötä

Hyvää pohjatyötä olisi se, että kaikki olisimme siinä mukana. Nykymääräysten mukaan pitää olla suostumus kaikilta ketä kirjaan aiotaan laittaa näkyville.

Haluathan olla mukana valmistelemassa sukuseuralle sukukirjaa näin?

vataset.org -sivulta pääset sukututkimuksen kautta perhetietolomakkeelle, josta sen voi tulostaa ja täyttää. Joko sinä, ellet ole sitä tehnyt, tai vie sivuille joku sukuun kuuluva tuttava keneltä lomake on täyttämättä.

Kesää kohti

Kesää kohti mennään kuitenkin olipa se sitten millainen tahansa. Vastanotetaan kuitenkin sellaisena kuin annetaan.

Toivottavasti olette saaneet olla terveenä. Talvikuukausina on ainakin näissä maiseissa ollut sitkeästi harmia monella terveyden kanssa. Meilläkin vaimo on parhaillaan kovassa migreenissä ja minä poden vuototautia jo neljättä, vai jokohan se on viidettä päivää. Nenä ja silmät vuotaa ja päässä on jostakin syystä painetta.

Haluan toivottaa teille kaikille hyvää kesää ja tavataan Kimmelissä.

Kyösti Vatanen

Ps. Käteväälle tiedoksi: Sukuseuralalla ei ole puheenjohtajan nuijaa. (Kts. sivu 18)

OLIKO ISÄLLÄNI PEKKA VATASELLA SITTEENKIN SUKUA

Isäni sanoi aina, että hänellä ei ole yhtäkään sukulaista. Tämä oli minusta nuorena hämmentävää, koska äitini puolelta sukua riitti sekä äitini sisaruksista että serkuista ja kaiken lisäksi kanssakäyminen sukulaisten välillä oli hyvin aktiivista. Konkreettisesti jouduin tämän isäni sukulaisettomuuden eteen, kun isäni kuoli 73-vuotiaana Keravalla v. 1971 ja aloin tehdä perunkirjoitusta. Sen verran tiesin, että isäni sanoi olevansa syntynyt Kiihtelysvaaran Heinävaarassa ja lapsuutensa elänyt Parikkalassa, Kaukolan kylässä. Isäni äiti oli syntynyt Kiteen Puhossalossa.

Isäni ja äitini, Pekka ja Ida Vatanen Keravalla 5.7.1948 isäni täyttäessä 50 vuotta.

Ensimmäinen kompastuskivi

Tilasin virkatodistuksen Kiihtelysvaarasta, mutta yllätys oli suuri, kun sieltä ei löytynyt Pekka Jussinpoika Vatasta syntyneenä 5.7.1898.

Sitten tilasin todistusta Kiteeltä, mutta ei löytynyt sieltäkään. Loppujen lopuksi monen pallottelun jälkeen isäni löytyi Kiteen seurakunnan ulkokuntalaisten luetteloista. Syynä oli se, että isäni isä Jussi Vatanen oli kuollut jo helmikuussa eli puoli vuotta ennen isäni syntymää. Koska vanhemmat olivat olleet Heinävaarassa toisten nurkissa, ei enää miehen kuoltua vaimolla ollut mahdollisuutta jäädä siihen, vaan isoäitini joutui lähtemään heti lapsen saatuaan ennen lapsen kastaamista kotiinsa Kiteen Puhossaloon. Tässä vaiheessa isän juurien selvittäminen sai jäädä vuosikausiksi lepäämään, mutta mielenkiinto jäi kytemään.

Ensimmäinen tutkimusmatka Kiihtelysvaaraan 1980-luvun puolivälissä

Olin aivan noviisi sukututkimuksessa ja ajattelin, että nopeastihan asiat selviävät kun lähtee paikan päälle. Olin tilannut vasta valmistuneesta Loitsuvaarasta kirkonmäeltä huoneen ihanalla vaaranäkymällä. Enhän ollut siihen asti vaaroja nähnytkään. Kirkkoherranvirasto oli vieressä, jossa ajattelin tutkia vanhoja kirkonkirjoja mielin määrin. Olin vielä katsonut kartalta, että Heinävaarassa oli Vatalan talokin, joten eväät piti olla kunnossa. Eihän se ihan näin mennytkään. Kirkkoherranvirasto oli auki vain kahtena päivänä viikossa muutaman tunnin ja kun heinäkuu oli, päivystävä talous-

sihteeri ei oikein tykännyt meikäläisestä, kun piti päästä aurinkoon. Heinävaaraan sitten köröttelin Vatalan taloon ja vaikka tuvan seinällä oli isäntäluettelo, ei siinä tuttuja nimiä ollut. Kukaan ei tiennyt, missä oli Heinävaara 15 tila. No löytyihän se illalla kartasta 15 kilometrin päästä Tervasuolta. Siellä kävin ja istuin maitolaiturilla ihmettelimässä. Ainuttakaan ihmistä ei näkynyt, joilta olisi voinut kysyä.

Iltaisin katselin Loitsuvaaran menoa. Eräänä iltana pitivät varmaan maatalousnaiset "pippaloitaan" kansallispuvuissaan ja siellä palkittiin parhaat "lypsäjät" pysteillä ja suurilla kielokimpuilla, jollaisia en ollut ennen enkä sen jälkeenkään nähnyt. Muistan porukan olleen Öllölästä ja sieltäpäin. Vatasia ei ollut paikalla, mutta sain kehotuksen mennä Huosiovaaraan tapaamaan Pekka Vatasta ja sinne suuntasin kulkuni seuraavana aamuna.

Minähän luulin, että jossain Tuupovaaran peräkylässä tapaan Maiju Lassilan Jussi Vatasen lököttelemästä tuvan penkiltä, mutta taas oppi etelän tyttö kantapään kautta karjalaista talonpitoa. Kun tulin tupaan emäntä valmisti ruokaa talonväelle, joka oli tulossa juuri syömään. Kun emäntä oli korjannut ruuat pois ja astiat kahteen astianpesukoneeseen, hän sanoi vielä, että hänen on silitettävä isännän valkoinen paita iltaa varten ja sen jälkeen hänellä on hetki aikaa minulle. Isäntä ei kiireisenä heinäkuun päivänä malttanut olla pois pellolta. Tällä menolla kyllä talo menestyy. En tosin saanut täältä tietoa omaan Vatas-tutkimukseeni, mutta sain elämänoppia Pohjois-Karjalaisesta talonpidosta ja vielä lopuksi lainaksi Siljanderin tutkimuksen, joka sekin oli Tuupovaaran Vatasista.

Oli hauska tavata Huosiovaaran nykyväki Vatasten sukukokouksessa Tuupovaarassa vuosi sitten.

Seuraava matka Kiihtelysvaaraan v. 2004

Nyt olin paljon viisaampi, kun olin istunut jo päivätolkulla Kansallisarkiston filmejä pyörittämässä. Olin selvittänyt, että minun Vatashaarani oli Hammaslahden Vatasia ja jäljet johtivat Ollilan taloon Suhmurassa. Niin, että Suhmuran Santrakin olin. Sekin tutkimus oli tyssätä siihen, kun en päässyt isoisäni Jussi Vatasen isoisästä Tuomas Vatasesta eteenpäin. Onneksi tutustuin nuoreen sukututkijaan Kari-Matti Piilahteen (nykyään fil.tri ja toimii Sukuhistoriallisen yhdistyksen toiminnanjohtajana), joka hoksasi, että tämä Tuomas Vatanen oli kuollut 18-vuotiaana, mutta oli kuitenkin jo ennättänyt tutustua naapurin Juliana Tirkkoseen vähän lähemmin.

Kävin ensin Vartiaisten sukukokouksessa Joensuussa, jossa tapasin prof. Veijo Saloheimon. Hänen kanssaan juttelin Vatasten alkulähteistä ja vaikka kuinka yritin panna hanttiin, etten ole Savosta, niin hän vakuutti minut uskomaan, että Joroisten Katisenlahdesta sitä ollaan lähdetty. Sillä retkellä kävin vielä Vartiaisten jalanjalkien perässä Röksässä.

Seuraavat tutustumiskohteet

Vuorossa olivat Eskeliset, Koljoset, Törröset, Juvoset ja Eroset yms. suvut.

Olin vuokrannut mökin milloin Raatevaarasta, milloin Heinävaaran Kivilammelta, joista oli helppo tehdä tutustumisia etelään tai pohjoiseen.

Raatevaaran Kivelän aitassa vietetystä ajasta jäi mielikuva aidosta Karjalan magiikasta.

Aitta oli 1700-luvulta ja sijaitsi korkealla vaaralla. Tuli mahtava ukonilma, jota en ole aiemmin kokenut. Aitan leveiden lattialankkujen välistä tuuli nostatti matot liehumaan kuin ne olisivat olleet kevätuulessa narulla. Olin aivan varma, että siellä esi-isät pitivät mellastustaan. En vain ollut varma, hyväksyivätkö he minut vai eivät.

Näillä reissuilla tutustuin myöskin Keskijärven Eskelisen, Turusen ym. taloihin. Kaikki muutkin alueen suvut liittyvät Vatasiin. Kivijärven mökiltä kuljin paitsi Hammaslahteen, myöskin Joensuun maakunta-arkistoon, jonne Kiihtelysvaaran kirkonkirjat olivat jo siirtyneet.

Kun en sitten löytänyt enää Hammaslahdesta Vatasia, aloin selvittää, mihin he olivat oikein hävinneet. Olihan heillä olleet isot maatilat Kettämönniemessä, Elovaarassa ja Nivassa.

Ollilan tilan (Hammaslahti 49, myöhemmin 65) isännyydet

Ensimmäinen Vatanen oli Hammaslahdessa Olli Ollinpoika Vatanen, s. n. 1660 Tuupovaaran Kortevaaralla ja kuoli n. 1728 Hammaslahdessa. Hän oli isäntänä vv. 1727-1728. Ollilla oli yksi poika Matti, joka kuoli jo ennen isänsä kuolemaa v. 1726. Tila siirtyi Matin kolmesta pojasta keskimmaiselle Tuomas Vataselle, s. 1708 ja kuoli 1780. Vaimo oli Maria Laakotar. Tuomas oli Ollilan isäntä vv. 1729-1767. Tuomaksen vanhempi veli Matti sai Vatalan tilan isännöiden Elovaarasta ja nuorempi veli Antti Soinilan isännöiden Nivalta. Tuomaksen jälkeen Ollilan isännöityä jatkoi Tuomaksen 11 lapsesta Mikko Vatanen, s. 1744, k. 1795 ja oli isäntänä 1768 alkaen vuoteen 1770, josta jatkoi Mikon vaimo Maria Hakkarainen vuoteen 1814 asti.

Seuraava isäntä oli Mikon 13 lapsesta Olli Vatanen, s. 1774 ja k. 1858. Vaimo oli Kristiina Kokko. Ollin isännöitys kesti vv. 1815-1830, josta jatkoi Ollin vaimo Kristiina Kokko vuoteen 1858 saakka.

Ollin ja Kristiinan jälkeen tila jakautui kahtia veljesten Mikon ja Ollin kesken. Mikko oli isäntänä vv. 1831-1864 ja Olli vv. 1831-1832. Mikko oli syntynyt v. 1795 ja kuoli 1866. Vaimo oli Elin Hirvonen. Heillä oli 9 lasta, joista veljekset Olli ja Paavo jatkoivat isännöityä yhdessä. Tämän jälkeen eivät enää Vataset jatkaneet tämän puolikkaan isännöintiä.

Olli oli syntynyt 1800 ja kuollut 1832. Vaimo oli Anna Puustinen, jonka toinen mies Juhani Soininen oli isäntänä vv. 1834-1853, jonka jälkeen tuli isännäksi Ollin ja Annan poika Jussi Vatanen, s. 1828 ja k. 1864. Jussin kuoleman jälkeen tila siirtyi Annan veljelle Paavo Puustiselle v. 1868.

Soinilan tilan 40/55 isännyydet

Antti Vatanen, s. 1713 ja k. 1783 sai isännöitäväkseen Soinilan tilan Nivalta. Vaimona hänellä oli Liisa Kitutar. Antti oli Soinilan isäntä vv. 1743-1783 ja Liisa 1784-1789. Heidän 11 lapsestaan isännöityä jatkoi Matti Vatanen, s. 1755 ja k. 1808. Hän oli isäntänä vv. 1790-1801. Matilla ja hänen vaimollaan Maria Tapanisella oli 8 lasta, mutta kukaan ei jatkanut isännöityä ja tila siirtyi pois Vatasilta v. 1803 Casper Soiniselle.

Vatalan tilan 42/58 isännyydet

Matti Vatanen, s. 1700 ja k. 1780 sai isännöityä tilaan Vatala 42/58 Elovaarassa. Hän oli siellä isäntänä vv. 1731-1780. Vaimo oli Anna Olkkonen.

Matin jälkeen isäntänä jatkoi neljästä lapses-
ta Tuomas Vatanen, s. 1728 ja k. 1795.
Tuomas oli isäntänä Vatalassa vv. 1781-1795,
jonka jälkeen isännyyttä jatkoi Tuomaksen
toinen vaimo Helena Immonen 1796-1801.

V. 1802 vuoteen 1809 tilan puolikkaalla jatkoi
Helenan toinen mies Yrjö Vänskä. Sen jälkeen
tilalla jatkoi Tuomaksen veljenpoika Matti
Simonpoika Vatanen vv. 1802-1831 ja Matin
kuoleman jälkeen vaimo Anna Tolvanen vuo-
teen 1838 saakka. Sitten tila jaettiin kahtia.
Toisen puolikkaan isännäksi tuli vuodeksi
Juhani Venäläinen, jonka jälkeen Matti
Vatasen ja Anna Tolvasen lapsi Matti
Vatanen, s. 1802 ja k. 1868. Matti oli isäntänä
vv. 1840-1862. Mistä lienee johtunut, ettei
Matti Vatasen ja hänen vaimonsa Riitta
Tolosen viidestä lapsesta kukaan jatkanut
isännyyttä, vaan tila siirtyi lampuotina tilaa
viljelleelle Pekka Kähköselle vuosiksi
vv. 1862-1872.

Toinen puolikas tilasta tuli Matti Simonpoika
Vatasen tyttären Kaisa Vatasen miehelle eli
vävyille, Mikko Putkiselle, s. 1793. jonka
isännöys alkoi v. 1839.

Vatasten isännöys Vatalassa loppui vuoteen
1872, jolloin Paavali Soininen lunasti omaksi
toisen puolikkaan ja Johan Henrik Kasurinen
toisen puolikkaan.

**Tässä ollaan hakemassa mummon juuria
Viipurissa tyttären Tuulin perheen kanssa.
Ruokatauolla Viipurin pyöreässä tornissa
10 vuotta sitten.**

Vielä oli edessä haastetta sukututkimukselleni

Paljon oli Vatasia tietokoneellani, mutta
yhtään elävää sukulaista ei ollut tullut
vastaan. Niinpä päätin vielä löytää yhden
elävän isäni sukulaisen. Siinä sitä haastetta.
Lähdin tutkimuksessani isoisäni Jussi Vatasen
isästä, Tuomas Vatasesta, s. 1807 ja kuoli
1866. Hän oli naimisissa Agneta Eskelisen
kanssa ja heillä oli isoisäni lisäksi neljä muuta
lasta. Yksi lapsista oli kuollut nuorena ja yksi
oli mennyt Pietariin, eikä häneltä löytynyt
lapsia. Vanhin lapsikin oli varmaan kuollut
nuorena, kun en löytänyt jälkipolvina. Mutta
löytyi Maija Stiina Vatanen, s. 1855, jolla oli
yksi au-lapsi sekä avioliitosta Antti Piironen
kanssa kolme lasta.

Heistä kaksi lasta, Ida Maria Piironen ja
Heikki Piironen jatkoivat sukua. Kovin lähellä
olin haavettani, sillä Ida Maria oli kuollut v.
1960 ja Heikki Piironen vasta 1967. Eihän
siitä nyt niin kauaa ole. Otin ensimmäiseksi
tutkimuskohteekseni Polvijärven ja lähdin
ajelemaan kohti Polvijärven Ruvas-
lahtea. Sieltä löysin Heikki Piironen pojan
Aulis Piironen pirteän lesken Aili Piironen.
Piironiset olivat olleet Ruvaslahdella kauan
kauppiaina ja Aili asui vieläkin aivan kaupan
vieressä nauttien eläkepäiviään maalailien
tauluja. Nyt jo olin lähellä päämäärääni ja
alkoi jännittää.

Auliksella ja Aililla on neljä poikaa, joista
minua lähimpänä asuu Timo Piironen.
Jännittyneenä tein treffit Timon kotiin
Hollolan Paimelaan.

Niin se sitten tapahtui, että olin saavuttanut
päämäärääni eli tapasin isäni lähimmän elossa
olevan sukulaisen. Timo on isäni isoisän
siskon lapsenlapsenlapsi. Olisipa isäni ollut
elossa, jolle olisin voinut kertoa, että kyllä

hänellä on sukua. Mutta minäkin olin onneni kukkuloilla.

Ketään muita en ole vielä tavannut, mutta ovathan Timon veljet yhtä läheisiä sukulaisia ja sitten vielä Heikki Piironen sisarensakin, Ida Marian puolelta jatkuu suku, joten sieltäkin voisi vielä yrittää yhteyksiä. He ovat lähteneet Kiihtelysvaarasta Pietariin ja palanneet takaisin Suomeen. Nykyinen sukupolvi asuu Helsingissä, joten on paljon mahdollista, että otan vielä yhteyttä, kunhan kerkiän.

Kuinka isäni Pekka sitten elämänsä polut kulki

Eipä olleet isäni elämän eväät kovin hääppöset nähdessään päivänvalon Heinävaarassa. Sieltä lähdettiin äidin kotiin Kiteen Puhossaloon, joka oli jo täynnä porukkaa, eikä sinne voinut jäädä. Isoäitini sai piian paikan Puhossalon Saksalasta, jossa hän palveli niin kauan kun löysi uuden miehen, Karvisen Mikon, Oriveden toiselta puolelta Taitimenniemeltä Rääkkylästä. Ei varmaan sielläkään kovin hääppöistä ollut, kun perheen matka jatkui v. 1907 Parikkalaan, Kaukolan kylään. Isäni oli silloin 9-vuotias. Huhutietojen mukaan Mikko oli melko aktiivinen vipeltäjä ja muutaman vuoden ajan harjoitettuaan kiteeläistä tehdasaffääriä, oli rahoja jo omaan mökkiin. Koulu oli lähellä ja isäni sai käydä kansakoulun saaden hyvän todistuksenkin. Isäpuoli Mikko oli kuitenkin melko vaativa ja isäni joutui käymään kalalla aamuyöstä ja viemään saaliin Parikkalan keskustaan.

Kerron vielä tarinan siitä retkestäni, kun kävin Kaukolan kylällä hakemassa isoäitini ja Mikon torppaa. Minun piti etukäteen soittaa Piristen sukuseuran puheenjohtajalle Heikki Piriselle,

mutta jostain syystä yläkertä yhdistikin puhelun Parikkalan samannimiselle kartoittajalle. Hänestä sain oivan oppaan. Kun saavuimme paikalle vettä tihuutti aikalailla ja olin jo kääntymässä takaisinpäin, kun paikalla oli hulpea kesämökki tenniskenttineen ja kaikkine herkuineen. Siikalahden (sen kuuluisan lintujärven) pintaa oli laskettu 1930-luvulla ja tähänkin taloon oli saatu lisämaata melkoisesti. Meidät oli nähty ja emännän kuultua tarkoituksemme, ohjasi meidät väen väkisin sisälle ja yllätys oli täydellinen. Uuden kesämökin sisältä löytyi isäni lapsuudenkoti täydellisesti kunnostettuna alkuperäiseen asuun ja kaikki pienimmätkin esineet olivat paikallaan. Tämä johtui jostain rakennuslupasäännöksistä. Paikalla oli vielä joka viikko lämpiävä isäni ajalta oleva, yli 100 vuotta vanha savusauna. Voiko sukututkija muuta enää vaatia retkeltään. Mutta ei se siihen loppunut. Isoäitini ja Mikko Karvinen olivat liittyneet myöhemmin paikalliseen baptistiseurakuntaan ja saimme vielä ihmeeksemme nähdä vanhalla rantaviivalla olleen tasaisen kiven, jossa isoäitini oli kastettu baptistiuskoon.

Kun isäni lähti sotaväkeen Käkisalmeen ja Laatokan saarille, ei ollut enää paluuta Parikkalaan. Äitikin kuoli jo v. 1924. Sotaväen jälkeen isäni lähti Viipuriin ja meni töihin rautateille kulki Viipurin ja Pietarin väliä ja etupäässä toimien Pietarin Suomen asemalla. Useat kiteeläiset nuoret miehet löysivät tiensä Viipurin palokuntaan ja niin isänikin v. 1925. Isäni oli hyvin tarmokas, eteenpäin pyrkivä ja kunnianhimoinen, joten hän koulutti itsensä työssä ollessaan sähkömonttööriksi eli sähköasentajaksi ja opetteli myöskin sähköttämisen.

Hän sai hoidettavakseen paloaseman lennättimen ja toimi myös ruiskumestarina.

**Pekka Vatanen Viipurin paloaseman pihalla
1920 - 1930 lukujen vaihteessa.**

Palkinnoksi isäni sai vielä 1930-luvulla matkan Ruotsiin Erikssonin tehtaalle lisäoppiin. Sitten tuli sota ja se oli tietysti katastrofi jokaiselle. En siihen puutu sen enempää. Sodan jälkeen isäni sai työpaikan Helsingin palolaitoksen Käpylän asemalta, jossa palveli eläkkeelle jäämiseensä asti. Koska Helsingistä ei saatu asuntoa, perhe muutti Keravalle, jossa nyt sitten on asuttu tähän päivään asti. Isäni selviytymistarina on esimerkkinä karjalaisesta sitkeydestä ja

sisusta, minkä veroista ei muista heimoista hevillä löydä.

Lopuksi

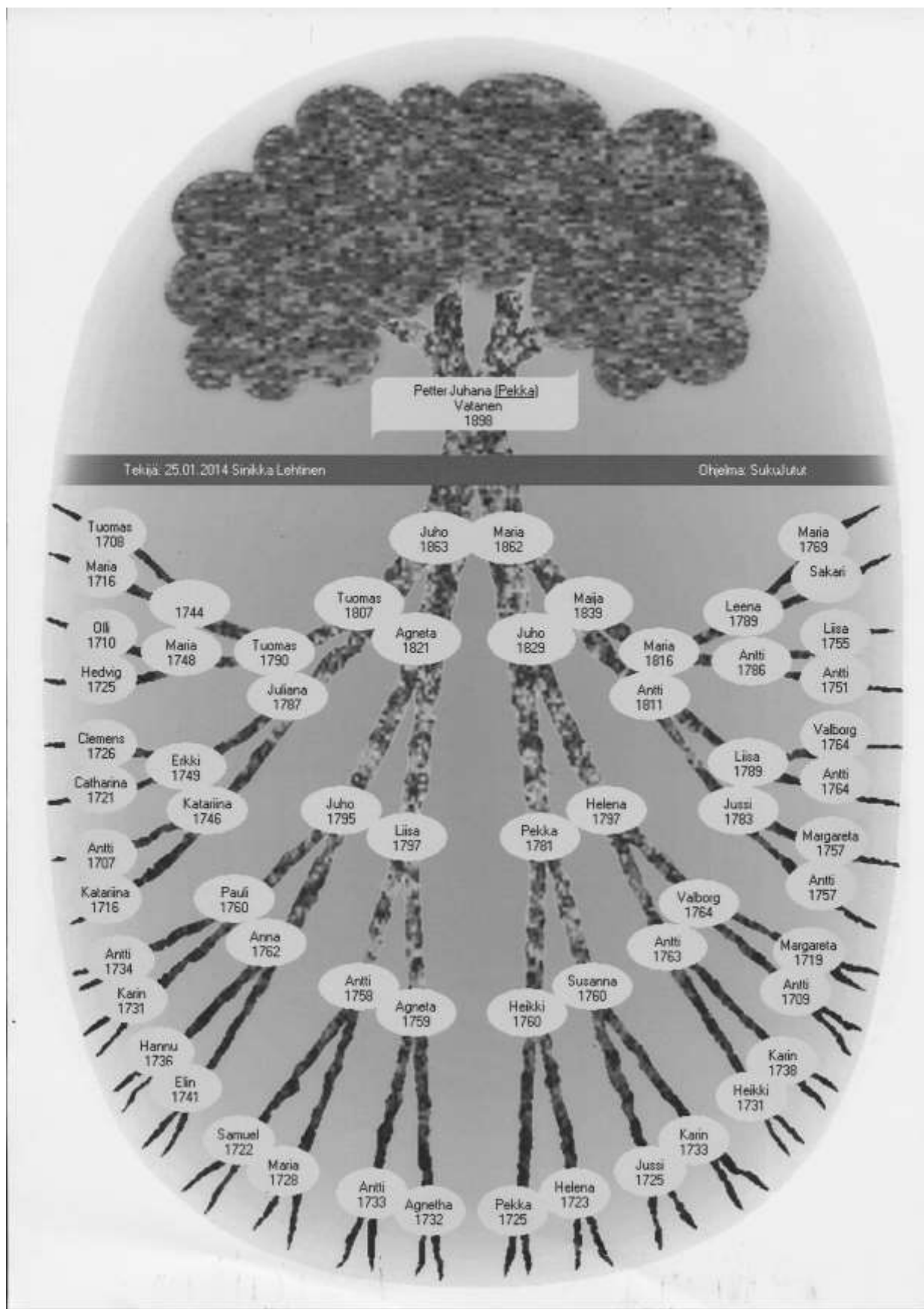
Se, mitä olen saanut itselleni vuosikymmenien aikana isäni suvun tutkimisesta, on ollut turvallisuutta siitä, mistä ollaan tultu. Ehkä tämä on voimakasta senkin vuoksi, kun olen kaksi kertaa joutunut lähtemään Karjalasta evakkoon. Näiden lähtöjen jäljet näkyvät vieläkin elämässäni.

Muistan isääni lämmöllä.

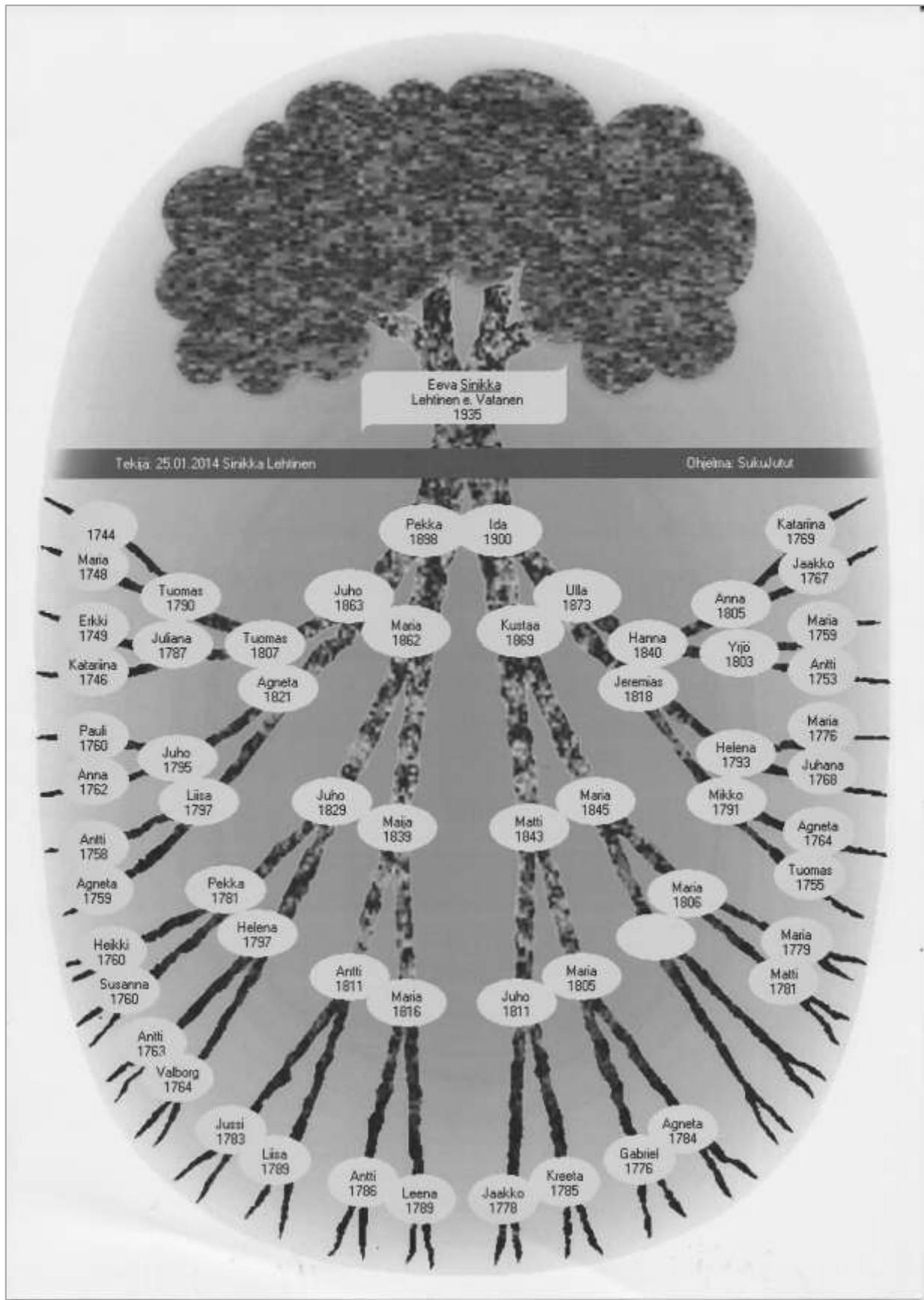
Eeva Sinikka Lehtinen, o.s. Vatanen
Kerava

**Mummon 70-vuotispäivät vuonna 2005. Selin
Petteri Lehtinen, mummo, Tuukka, Tuuli ja Timi.**

Sinikka Lehtisen isän, Pekka Vatanen, sukupuu.

Sinikka Lehtisen o.s. Vatanen sukupuu.

ISÄNI PEKKA VATASEN ESI- JA JÄLKIPOLVET (13 SUKUPOLVEA)

Olli Vatanen s. Joroisten Katisenlahti, k. Ilomantsi, Kortevara
Olli Vatanen s. n. 1660 Kortevara ja k. n. 1728 Hammaslahti
Matti Vatanen, s. n. 1678 ja k. n. 1726, puoliso Maria
Tuomas Vatanen, s. 1708 ja k. 1780, puoliso Maria Laakotar
Mikko Vatanen, s. 1744 ja k. 1795, puoliso Maria Hakkarainen
Tuomas Vatanen, s. 1790 ja k. 1808, puoliso Juliana Tirkkonen
Tuomas Vatanen, s. 1807 ja k. 1866, puoliso Agneta Eskelinen
Juho Vatanen, s. 1863 ja k. 1898, puoliso Maria Miina Pirinen
Pekka (Petter Juhana) Vatanen, s. 1898 ja k. 1971, puoliso Ida Lindfors
Eeva Sinikka Vatanen, Lehtinen, s. 1935, puoliso Jouko Lehtinen
Tuuli Lehtinen, Honkanen, s. 1960, puoliso Pekka Honkanen
Tuukka Honkanen, s. 1988, puoliso Riikka Sarkkinen
Eeli Honkanen, s. 2010

Yhteensä 13 sukupolvea.

Neljä sukupolvea: vasemmalla isomummo Sinikka, keskellä tyttärensä Tuuli sylissänsä takana olevan poikansa Tuukan esikoinen Elsi. Takana hymyilee Tuukan vaimo Riikka masussaan kohta syntyvä Eeli. Oikealla Tuukan veli Timi. Kuva otettu vuonna 2010.

Kuulumisia sukututkimuksesta

Sukututkimustilanne 22.2.2014

sukuhaara	kantaisä	tauluja	henkilöitä
Tuupovaaran Vataset	Pekka Vatanen s. 1715	701	3941
Hammaslahti	Olli Vatanen s. 1660	302	1870
Heinävaara	Olli Vatanen s. 1690	147	903

Todennäköisesti Heinävaaran sukuhaaran kantaisä Olli Vatanen oli Hammaslahden haaran kantaisä Olli Vatasen poika. Molemmat asuneet Ilomantsin Kortevaarassa. Näihin sukuhaaroihin on jo kerätty lisätietoja, mutta tarkistukset ja tietojen syöttäminen sukututkimusohjelmaan vielä kesken.

Valkeavaara	Olli Vatanen s. 1686	118	686
Kostamus 1 (Viena)	Andreij Vatanen	48	251
Kostamus (Viena)	Huotari Vatanen	13	98
Iisalmi (Lapin Vataset)	Johan Vass s. 1723	43	314
Iisalmi Kääriänsaari	Paavo Vatanen s. 1724	53	361
Iisalmi Korpijärvi	Olli Vatanen s. 1718	7	39
Kiihtelysvaara Keskijärvi	Paavo Vatanen ent. Myller s. 1832	21	157
Karttula Punnonmäki 2	Lauri Vatanen s. 1710	5	36
Karttula Punnonmäki 1	Johan Vatanen s. 1746	8	47
Karttula Tallus A	Tuomas Vatanen s. 1740	8	54
Karttula Tallus B	Olli Vatanen s. 1732	10	66
Pielavesi, Tallus	Paavo Vatanen s. 1760	3	14
Kerimäki, Joughenniemi	Kalle Vatanen s. 1721	75	425
Pielisjärvi	Risto Vatanen s. 1735	88	709
Maaninka	Kasper Vatanen Warg s. 1727	16	83
Maaninka Venäjänsaari	Johan Vatanen s.1791	9	39
Muolaa	Staffan Vatanen s. 1758	47	277
Nurmes/Rautavaara	Olli Vatanen s. 1675	82	519
Yhteensä		1807	10889

Uusia sukuhaaroja

Oheisen taulukon 20-21 sukuhaaran lisäksi meillä on nyt tietoja kahdesta uudesta sukuhaarasta:

Pälkjärven Vataset kantaisä **Mikko Mikonpoika Vatanen** s. 1833, tauluja 8 , henkilöitä 60.

Huittisten Vataset, kantaisä **Kalle Mauri Vatanen** s. 1880, tauluja toistaiseksi vain 4.

Toivottavasti saamme näistä sukuhaaroista lisää uutta tietoa suoraan nykyisiltä Vatasilta! Ehkä löydämme lisää vanhempaa tietoa myös kirkonkirjoista ja muista lähteistä. Tähän mennessä tietoja on löydetty mm. KATIHA-tietokannasta ja sivuilta <https://apurahat.skr.fi/perustamiskerays/>

Jukka Hirvonen ja Anja Saura

Perhetieto-lomakkeita kaivataan!

Sukututkijamme ovat ahkeroineet. Sukukirjassa julkaistaviin alle 100 vuotta nuorempiin täysi-ikäisten tietoihin tarvitaan lupa, jonka voitte antaa Perhetieto-lomakkeella (löytyy kotisivujen sukututkimus-sivulta).

Autathan sukututkijoitamme antamalla myös sukutietoja isovanhemmista, jolloin saadaan linkitys 1800-luvun ja meidän sukupolven välille. Voit lisätä näitä tietoja Perhetieto-lomakkeen taakse.

Vatasten sukuseuran kotisivut: www.vataset.org

Yhteystiedot

Vatasten sukuseuran

puheenjohtaja:

Kyösti Vatanen
Kehtovaarantie 157
82170 Uskali
puh 0500 234815
vatanenk@gmail.com

Sukututkimus ja

sukuseuran

varapuheenjohtaja:

Jukka Hirvonen
Rautionkatu 21 C 19
55910 Imatra
puh 050 4636710
jukka.hirvonen@pp7.inet.fi

Sihteerit:

Matti Koponen
Pekkalankatu 28
83500 Outokumpu
puh 040 5690491
matteus.koponen@gmail.com

Hallituksen jäsenet:

Tarja Hukka
Riihiniementie 8 a
82430 Puhos
puh 050 5407597
tarja.hukka@hotmail.com

Liisa Koponen
Pekkalankatu 28
83500 Outokumpu
puh 040 5459472
liisa.koponen@outlook.com

Leo Vatanen
Mäntytie 3 As 5
00270 Helsinki
puh 0400 701384
leo.vatanen@kolumbus.fi

Pekka K. Vatanen
Huosiovaarantie 71
82730 Tuupovaara
puh 045 3231883
pekka.k.vatanen@viestilinja.fi

Maija Väänänen
Sopentie 197
82600 Tohmajärvi
puh 050 5307613
maivaana@suomi24.fi

Sukututkimus:

Anja Saura
Mäntytie 21 B 19
00270 Helsinki
puh 040 7313719
anja.saura@gmail.com

Elsa Kaipio
Vanha Littoistentie 10 b 9
20660 Littoinen
puh 040 7667014
kaipiot@luukku.com

Anneli Saarinen
Kauratie 32
21610 Kirjala
puh 050 3651402
anneli.saarinen@parnet.fi

Jussi ja Kaarlo Vatanen

ovat kirjallisuutemme tunnetuimmat Vataset. He ovat sankareita aikansa hauskimmissa kirjoissa: **Jussi** Maiju Lassilan ”Tulitikkuja lainaamassa” -kirjassa vuodelta 1910 ja **Kaarlo** Arto Paasilinnan ”Jäniksen vuosi” -kirjassa kuusikymmentäviisi vuotta myöhemmin, vuonna 1975. Jussin ja Kaarlon seikkailuista on tehty kummastakin kaksi kertaa elokuva; Kaarlon tapauksessa toinen Ranskassa asti.

Sekä Jussin että Kaarlon vaiheiden takana on nainen tai kaksikin. Jussi on saanut tarpeekseen lesken elämästä. Hänen ystävänsä Antti Ihalainen toimii Jussin puhemiehenä. Jussi kosii Anna-Kaisa Hyväristä, saa myöntävän vastauksen, mutta seuraa sydämensä ja lompakkonsa ääntä ja menee yhteen nuoruudenrakastettunsa Kaisa Karhuttaren kanssa. Anna-Kaisa saa lohdutukseksi räätäli Kenosen. Sitä ennen Jussi ja Antti joutuvat kaksikin kertaa Joensuun putkaan. Kaisan neuvokkuus pelastaa heidät kaltereiden takaa. Sinne he ovat joutuneet juotuaan viinaa enemmän kuin olisi pitänyt.

Kaarlo Vatanen on tympääntynyt työhönsä ja avioliittoonsa ja jättää molemmat. Hän muhinoi Irja Lankisen kanssa, mutta kosii varatuomari Leila Heikkistä. Leila on ilmeisen varakas nainen siinä kuin Kaisa Karhutarkin. Kaarlokin saa myöntävän vastauksen, mutta joutuu Jussin tavoin vankilaan. Sieltä hän karkaa Leilan avustamana. Kaarlolla on parikin aika pahaa ryyppyputkea.

Jussin ja Kaarlon ohella eläimillä on kirjoissa keskeinen osa. Jussi juoksee potsin perässä pitkin Join kaupunkia. Hän eksyy, mutta löytää Kaisan, joka pyydystää porsaan ja siinä sivussa Jussinkin. Sillä välin Jussin tamma on lähtenyt synnyinkotiinsa Kiihtelysvaaraan, mutta palaa

omistajalleen. Jussi saa Kaisa Karhuttaren. Kaarlo taas pelastaa vahingoittuneen jäniksenpojan, joka seuraa häntä niin hyvinä kuin pahoinakin päivinä. Kaarlo ja jänis ajavat takaa karhua ja saavat sen lopulta Valgian meren jäältä. Sekä potsi että jänis jakavat sankareiden surut ja ilot myös telkien takana.

Jussi Vatasen ja Antti Ihalaisen seikkailut ovat innostaneet kolmannenkin humoristin Vatasen ja eläinaiheiseen tarinaan. Veikko Huovisen kokoelmassa ”Ympäristöministeri” vuodelta 1983 henkilöt ovat Ossi Vatanen ja Liisa Ihalainen. Liisan kerrotaan olevan ravakka nainen. Nimet ovat johdettavissa Maiju Lassilan ystävysten nimistä ja siitä, että Lassila käytti kirjailijanimeä Liisa Vatanen. Ossi Vatanen kesytti variksia ja seurusteli syksyn pitkinä iltoina Liisan kanssa sillä seurauksella, että ”Liisa Ihalainen jysähti raskaaksi”.

Sekä ”Tulitikkuja lainaamassa” että ”Jäniksen vuosi” ovat tekijöidensä pääteokset. Lassilan kirja on pelkkää päivänpaistetta. Maalaiset sekoilevat kaupungissa, mutta kaikki kääntyy hyväksi. Tapahtumat ovat sinällään uskottavan tuntuisia. Paasilinnan tarina on sen sijaan pitkälle täysin mahdoton; ei sellaista voi tapahtua. Vaikka Kaarlo selviää jokaisesta seikkailustaan, niin perussävy on musta. Jos Lassilan kirjassa virkavaltaa edustavat herrat ovat naurettavia, niin Paasilinnan kirjassa he ovat pahantahtoisia tai julmia.

Maiju Lassila sai kasteessa Tohmajärvellä nimen Algoth Tietäväinen. Sen hän muutti Algot Untolaksi. Kymmenen vuotta kestäneen kirjailijan uransa aikana hän käytti kaikkiaan kahtakymmentäseitsemää eri salanimeä. Tunnetuimmat niistä ovat Maiju Lassila ja Irmari Rantamala. Kahdesti hän oli Vatanen: edellä mainitun Liisan ohella hän esiintyi

J.I. Vatasena. Lassila salasi henkilöllisyytensä niin tarkoin, että kieltäytyi vastaanottamasta ”Tulitikkuja lainaamassa”-kirjasta saamaansa palkintoa. Osoitteenaan hän käytti *Poste restante*, eli nouti postinsa itse Helsingin pääpostista. Se, missä hän kirjoitti Maiju Lassilan nimellä kirjansa, on silti jäänyt mieleeni yli viidenkymmenen vuoden takaa. Joka kerta matkallani kouluun ja takaisin ohitin Helsingissä Runeberginkatu 6a- talon seinässä olevan kiiltävän mustan kivisen kilven. Siinä lukee kultakirjaimin: ”MAIJU LASSILA – IRMARI RANTAMALA (1868-1918) asui tässä talossa elämänsä viimeiset vuodet.”

En malta olla lopuksi lainaamatta kappaletta kirjasta ”Tulitikkuja lainaamassa”. Se on päässyt Tohmajärven ”Potsipäivien” tunnukseksi.

Istuttiin, veistettiin ja kehrättiin. Antti hautoi sitä kosimispuheen alkua, imeksi piippuaan ja syljeksi. Ei ollut nyt syytä löytää sille puheelle

sopivaa alkupäätä. Syytti jo Hyväristäkin, kun se oli sotkenut hyvän alun.

Mutta vihdoin sai hän sen pään käsiinsä. Sylkäistyänsä ja imaistuansa savut, sanoi hän:

”Jo se kuuluu se Makkosen imisä sika porsineen!”

”Vai jo se teki porsaat!” tokaisi Hyvärinen.

”Jo... Perjantaina on tehnyt”, vahvisti Antti.

”Montakohan tuo teki”, uteli nyt Hyvärinen.

”Kymmenenhän se on. Täyden luvun on tehnyt.” Emäntä oli pysäyttänyt rukkinsa ja kysyi:

”Ovatkohan ne kaikki imisiä?”

”Niin nekö Makkosen porsaat?”

”Ne.”

Anssi Saura

Anni Lankisen kirja: ”Muisteluksia”

Muisteluksia -kirja sisältää sukutarinoita, mutta tarjoaa myös ulkopuoliselle lukijalle kiinnostavia tarinoita tuupovaaralaisista ihmisistä ja heidän arjestaan 1900-luvun alkupuolella, menneiden aikojen töistä ja ihmisten suhtautumisesta työhön sekä tuon ajan asenteista ja arvoista.

Anni Lankinen o.s. Vatanen syntyi Pomilossa vuonna 1898.

Kirjan myyntihinta on 20 euroa.

Kirjaa myyvät:

Vatasten sukuseura ry Pekka K.: 045 3231883, pekka.k.vatanen@viestilinja.fi

Tuupovaara-seura ry Aino: 045 78450191, Teuvo: 0400 173 303, t.kuivalainen@pp.inet.fi

Vatases veljesten Terijoen talo

Joulukuussa 2012 kaupunkilehti Karjalan Heilissä oli mielenkiintoinen kirjoitus Joensuussa sijainneesta Terijoen talosta ja sen rakentajista ja omistajista. Talon siirtivät Joensuuhun Terijoen veljekset Heikki ja Fabian Vatanen, jotka olivat Heinävaaran Vatasia.

Heinävaaran Vataset on yksi suurista sukuhaaroistamme. Yhdestä henkilöstä, 1690-1740 eläneestä Olli Vatasesta on polveutunut noin 1000 henkilön suku. Olli Vatanen perheeseen asui silloisen Ilomantsin, myöhemmän Tuupovaaran ja Joensuun ”Reposonkajassa” eli Revonsonkajassa. Suku lienee asunut samalla paikalla jo aiemminkin, koska 1696 Kortevaaran kylässä oli maakirjan mukaan Olli Vatasen torppa. Tämä Olli voisi olla Revonsonkajan Ollin isä, mutta asiaa ei ole voitu asiakirjoilla todistaa. Noihin aikoihin Vatasia ilmestyi muuallekin Pohjois-Karjalaan. Voi olla mahdollista, että perhe olisi muuttanut Tuupovaaraan Joroisista, jossa Vatasia on asunut 1500-luvulta lähtien mutta Joroisilta he katoavat 1600-luvun puolivälissä. Olisi kiinnostavaa tietää, olivatko Revonsonkajan Olli ja muut Tuupovaaran Vataset keskenään sukulaisia mutta tämä jää ainakin tässä vaiheessa selvittämättä.

Ollin pojan Matin poika Olli muutti silloisen Tohmajärven, myöhemmän Kiihtelysvaaran Heinävaaraan ja siellä suku on asunut nykypäiviin saakka. Ja tietenkin suurin osa on levittäytynyt Heinävaarasta eri puolille Suomea.

Terijoen talo oli kaksikerroksinen, komea liike- ja asuintalo, jossa oli PKO:n ensimmäinen

sivumyymälä. Karjalan Heili kertoo Terijoen talosta: ”Kirkkokadun alapäässä oli vanha, vuonna 1925 rakennettu kaksikerroksinen liike- ja asuintalo. Kerrotaan, että taloon oli laitettu Joensuun ensimmäiset vesijohdot ja sisävesä. Vesisäiliö oli ullakolla ja vesi ajettiin paikalle hevospelillä tynnyrissä, josta se sitten pumpattiin säiliöön. Vettä saatiin vain vessaan ja omistajan asuntoon.

Talo siirrettiin Joensuuhun toiselta paikkakunnalta rautateitse hirret ja laudat numeroituina. Myös sokkeli- ja rappukivet oli otettu mukaan.

Talon omistaja olikin naureskellut jälkeensä, että uuden rakentaminen paikan päällä olisi tullut monin verroin halvemmaksi. Kun talon omistajaveljekset olivat maanviljelijöitä, heillä olisi ollut rakennushirret omasta takaa.

Ennen tätä rakennusta paikalla oli ollut 1868 rakennettu pienempi talo. Erikoisuutena siinä oli ollut se, että talossa toimi kaksi erillistä matkustajakotia.... tontin ja alkuperäisen talon saivat Heikki, Fabian ja Linda Vatanen testamentin kautta vuonna 1892. Kyseinen talo paloi vuonna 1922, minkä jälkeen Vataset ostivat uuden talon Terijoen talolta.

Rakennuksen kulmassa sijaitti maitokauppa, josta maito käytiin ostamassa omaan astiaan, peelariin. Myöhemmin maitokaupan tilalle tuli suutarinverstas.

Talo purettiin vuonna 1971, ja paikalle tuli kerrostalo.”

(Karjalan Heili 16.12.2012 ja 23.12.2012)

Vatases veljesten Terijoen talo. Kuva Martti Hartikaisen albumista Heikki Tarman luvalla

Matti Koponen

Sukujuhla ja vuosikokous lauantaina 2.8.2014

Hotelli Kimmel, Itäranta 1, Joensuu

Ilmoittautuminen ja ruokailu klo 11-13

Juhlan ohjelma:

Musiikkia, Arto Pippuri
Juhlaesitelmä, professori Veijo Saloheimo
Lausuntaa, Helvi Vatanen
Katsaus sukututkimukseen, Jukka Hirvonen
Yhteislaulua
Kahvit
Vuosikokous

Ilmoittautumiset 1.7. - 15.7.2014 sihteeri Matti Kuposelle puh. 040 5690491
tai sähköpostilla: matteus.koponen@gmail.com

Osallistumismaksu 35 €/henkilö (sisältää lounaan ja iltapäiväkahvit)
sukuseuran tilille 504707-236148, IBAN FI19 5047 0720 0361 48
tai paikan päällä. 4 – 12 -vuotiaat puoleen hintaan ja alle 4-vuotiaat ilmaiseksi

Lämpimästi tervetuloa!

Kokouskutsu

Vatasten sukuseura ry

Vuosikokous pidetään lauantaina 2.8.2014
klo 15.00 sukujuhlan jälkeen Hotelli Kimmelissä
Itäranta 1, Joensuu. Käsitellään sukuseuran
sääntöjen mukaiset asiat.

Tervetuloa!

Hallitus

Puheenjohtajan nuijan tekijä
voisi ilmoittautua Kyöstillä.

Suvussa tapahtuu:

Ajasta iäisyyteen:

Lauri Olavi Seppänen, s. 11.12.1924 Iisalmi, k. 27.6.2013 Turku, Tuupovaaran Konnunniemen Vatasia.

Väinö Tapio Vatanen, s. 14.8.1943 Tuupovaara, Pomilo, k. 28.1.2014 Toivakka.

Sukuseura onnittelee:

Putous-ohjelman Antsku

Jussi Vatanen on Iisalmen Vatasia.

Kantaisä Paavo Vatanen s. 1724, oli torpparina Karttulan Talluksessa.

Kuva: Jukka Hirvonen

Sami Vatanen

oli voittamassa olympiapronsia Sotshissa Suomen jääkiekkomaajoukkueen Leijonapaidassa.

Kuva Samin fanikortista

Vakuuttavaa pankkipalvelua
op.fi/kiihtelysvaara

010 257 6601

KIIHTELYSVAARAN

Osuuspankki

Karjalaistyttö Sinikka itsetekemässään Karjalan muinaispuvussa vuonna 1992.

Itse on kudottu kankaat, ommeltu, tehty hopeakorut ja kengät.

Sinikka Lehtisen artikkeli alkaa sivulta 4.

Etiketin V. Vatanen, liikkeenharjoittaja Väinö Hannes Vatanen (s. 1922 Tohmajärvi, k. 1972) kuuluu Valkeavaaran sukuhaaraan, jonka kantaisä on Olli Vatanen (s. 1686, k. 1762 Tohmajärvi, Valkeavaara).

Väinön vanhemmat viljelivät maata Laatokan pohjoispuolella Harlussa, josta perhe joutui toiseen ja lopulliseen evakkoon vuonna 1944. Arvo Vatasen toimittamassa kirjassa Viipuri - haavoittunut kaunotar (2011) Väinön tytär kertoo: *"Vuonna 1950 isäni ja äitini muuttivat Hartolaan, ostivat puutalon ja perustivat kauppaliikkeen. Pian he rakensivat keskustaan ison kivitalon ja toisenkin talon. Oli sekatavara-myymä, baari, matkustajakoti Väinölä. Kenkäliike ja kellokauppa olivat vuokralaisilla."*

Tunnistaako kukaan sukulaisekseen?

Kauppa on ollut Viipurissa. Vuonna 1939 kaupan on omistanut T. Martinson.

Vuonna 1927 laati arkkitehti Väinö Keinänen piirustukset VI-kerroksista asuinrakennusta varten, Myllymäenaukion katulinjaan. Rakennuksessa oli kaksi pihasiipeä. Rakennuksessa oli Suomen punaisen ristin Viipurin piirin toimisto, Yleinen teknillinen toimisto ja Myllyaukion sekatavarakauppa.

Lähde:

<http://virtuaaliviipuri.tamk.fi/fi/block/64/plot/51>

Etiketit kuuluvat Jukka Hirvosen kokoelmiin.

Hyvä syy tulla Sokos Hotelliin № 162

Iloinen
SUKUKOKOUS

*Majoitu Original Sokos Hotel
Kimmelissä 1.-3.8.2014*

65 € /1 hh/vrk 85 € /2 hh/vrk

Varaukset koodilla Vatasten sukuseura 15.7.2014 mennessä
020 1234 663 tai sokoshotel.kimmel@sok.fi

KIMMEL JOENSUU
ORIGINAL BY SOKOS HOTELS

SOKOSHOTELS.FI >